

[Ministeren for offentlige arbejder.]

hr. Rager, at det ærede medlem ikke for min skyld behøver at oprette nogen studiekreds om Københavns kommunes forfatning. Jeg er mig ikke bevidst at have beskyldt magistraten for at være den, der har vedtaget, at huset skal rives ned. (Afbrydelse af Rager). Jeg er helt sikker på, at det, jeg sagde, var, at kommunalbestyrelsen enstemmigt har vedtaget beslutningen. Hvis det ærede medlem hr. Rager tvivler, kan han jo, når fortrykket kommer, se, hvad jeg har sagt — og så eventuelt korrigere mig. I øvrigt synes jeg, at det ærede medlem hr. Rager i høj grad har lagt tingene skævt op. Det ærede medlem hr. Ragers tale gik jo ud på, at der burde have fundet en offentlig diskussion sted i kommunalbestyrelsen om hele dette problem; men der er da ingen i det høje ting, der har lettere adgang end det ærede medlem hr. Rager til at få rejst en sådan diskussion. Hvis det ærede medlem hr. Rager har fulgt mit første indlæg her, vil han have lagt mærke til, at jeg sagde, at der af borgerrepræsentationens formand var givet hvert enkelt medlem adgang til at rejse sagen. Altså, ærede medlem hr. Rager: der er fri adgang! Det er bare at udtrykke et ønske, så er sagen til diskussion i Københavns kommunalbestyrelse! Derfor synes jeg, det er lidt underligt, at det ærede medlem står her og beklager sig over, at man ikke kan få sagen frem deroppe, når det ærede medlem faktisk er den eneste af dem, der har rejst sagen her i tinget, som har mulighed for det.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og for så vidt også til det ærede medlem hr. Paabøl, der begge synes, jeg lægger for megen vægt på spørgsmålet om det kommunale selvstyre, at det kan godt være, vi er lidt uenige derom, men jeg ser nu noget væsentligt i hele det spørgsmål.

Nu kan det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard jo nok hævde: det er kun en venlighed, dette her, det er en venlighed over for Københavns kommunalbestyrelse; det er sådan i al venlighed, vi vil snakke med jer. Men for dem, der lagde nøje mærke til det ærede medlems fortsættelse, kom det tydeligt frem, at det ikke var meningen, at henstillingen skulle modtages med uvenlighed — altså underforstået: hvis folketinget

vedtager det foreliggende forslag til folketingsbeslutning, så har Københavns kommunalbestyrelse værsago at rette sig efter det og ændre den beslutning, man én gang har taget. Det er det, der ligger bag ordene; man kan så diskutere, hvor megen venlighed der ligger i det. Det er underordnet for mig; det afgørende for mig er, at man i denne sag er gået regelret frem efter love og bestemmelser, at der er givet et tilsagn til Københavns kommune om et vist antal millioner kroner, ikke på den måde, at tilsagnet kun er givet under den forudsætning, at huset blev rullet; nej, tilsagnet er givet under den udtrykkelige forudsætning, at hvis man ikke kunne rulle huset, var pengene også til rådighed til nedrivning. Det er det, der er sket, og så synes jeg, det er en alvorlig sag, at det høje ting begynder at hæve pegefingeren i en sag, der er afgjort, og forsøger at gribe ind i det kommunale selvstyre, for noget sådant kan efter min opfattelse få vidtgående konsekvenser.

Vi bevilger årlig mange forskellige tilskud af vejfonden til amtskommuner og bykommuner, og skulle vi i ret mange tilfælde komme ud for noget tilsvarende som i denne sag, kunne det dels komme til at optage en væsentlig del af det høje tings tid, dels også blive ret alvorligt for amtskommunerne og bykommunerne, fordi de, når de havde lagt deres vejanlæg til rette, kunne risikere, at nu ville folketinget gribe ind i sagen.

Jeg beder altså de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard og hr. Paabøl om at tænke lidt videre i denne sag end til dette, at man nu vil statuere et eksempel over for Københavns kommune.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at jeg har ikke ønsket — det må være en misforståelse, hvis man har opfattet det sådan — at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard skulle rette noget angreb på den tidligere trafikminister, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup), absolut ikke, det kunne aldrig falde mig ind. Men jeg har sagt, at hvis der skulle rejses nogen anklage i denne sag, måtte den placeres dér, på nøjagtig samme måde, som hvis man fra en eller anden side mente, jeg i min ministertid havde delt vejfondstilskud ud på en måde, der kunne kritiseres; så måtte det være en kritik over